

1329 16. Nov. 1896: 1. Beh. af Lovf. om Anholdelse, Varetægtsfængsling m. m. 1330

figtede. Ja, det ærede Medlem taler jo ikke af Erfaring, det gør jeg, og jeg tror, at det gælder om enhver Dommer, der er, som han skal være, at han har en Følelse af, at det er hans Pligt at fremdrage saa vel det ene som det andet. Jeg tror ogsaa, at Forhørsdommerne gøre dette, og jeg sætter min Tro mod det ærede Medlems. Naar jeg betegnede disse Personer som „straffede Personer“, var det ikke for derved at sige noget haanende om dem. Jeg vilde kun fremhæve, at man efter hele deres Stilling maatte være meget varsom med at tro paa deres Anbringender, naar de kom for at klage. Jeg erkender selvfølgelig tilfulde, at der er en Ret for straffede Personer, navnlig naar Spørgsmaalet drejer sig om, hvorvidt de overhovedet burde have været straffede. I Anledning af den ærede Ordførers Udtalelser skal jeg, for saa vidt de vedrøre mig, gøre et Par ganske korte Bemærkninger. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mente, at naar Lovforslaget blev forandret i Overensstemmelse med Proceskommissionens Arbejde, saaledes som det i Øjeblikket foreligger, saa vilde jeg være tilfreds. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg paaviste, at det foreliggende Lovforslag er saa uheldigt, at det ikke en Gang kunde bruges, hvis vi havde den akkusatoriske Procesmaade. Dertil søjede jeg saa: Men man kunde heller ikke benytte det saaledes, som det var, med rent formelle Forandringer, fordi man ikke kunde overføre et Lovforslag, der tog Hensyn til en hel ny Procesmaade, paa den nuværende. Der maatte foretages meget væsentlige Forandringer, og saa vilde man rimeligvis komme til den nuværende. Naar det ærede Medlem mente, at jeg dog paa en vis Maade vilde finde det brugeligt, saa fatier jeg ham ikke ret. Naar man tilstræber et Maal og lægger en Vej, som fører til højre for at komme til Maalet, og en anden saa siger: Nej, skulle vi komme til Maalet, maa vi lægge Vejen til venstre, saa ser jeg ikke ganske, hvorledes disse to Ting skulle forenes. Hvad angaar Kommissionsdommene om de to Mord, udtalte den ærede Ordfører sig, som om jeg mente, at Forbryderen var bleven holdt arresteret, for at han ikke skulde udslette Sporene. Nej, det sagde jeg dog ikke, og det mente jeg heller ikke, for der var naturligvis ingen

Spør at udslette. Men hvad jeg mente var, at havde han været paa fri Fod, kunde han have paavirket Vidnerne, navnlig Vidner, som skulde afgive Forklaring om, hvad der var foregaaet for 19 Aar siden, og i det hele taget indrette sit Forsvar paa ethvert enkelt Punkt, og han havde i alt Fald faaet Tid til at lunde sig, saa at jeg tvivler paa, at man i saa Fald havde naaet til en Tilstaaelse. Naar den ærede Ordfører endelig atter klagede over de lange Arrestationer, saa ere vi inde paa det samme som med Hensyn til Tilstaaelse. Jeg maa sige, at efter min Erfaring holde Forhørsdommerne ikke af de lange Arrestationer; tværtimod ere de altid meget ilde til Mode, naar de ere nødte til paa Grund af Omstændighederne at holde Folk arresterede i lang Tid. Der kan ganske vist være enkelte Undtagelser, men i det store og hele er det saaledes, at Forhørsdommerne ikke holde af at holde Folk arresterede i lang Tid — men, som jeg bemærkede, det kan være fornødent. Naar det ærede Medlem henvisse til de 3 Dage, i hvilke man kunde holde en Person anholdt, inden man afsagde Fængselskendelse, som om man der havde tilstrækkelig Tid til at forberede Forsættelsen af Forhørene, saaledes at man nu kunde lade ham gaa paa fri Fod, saa viser det, at det ærede Medlem ikke har Indsigt i, hvorledes disse Forhold stille sig. Det kan jo stille sig saaledes, at de 3 Dage kunne være tilstrækkelige, men Forholdet kan ogsaa meget godt stille sig saaledes, at man i Virkeligheden ikke kan komme videre i de 3 Dage. Det er en Utopi, at man skulde kunne undgaa Arrestation, og det vil det ogsaa være under den akkusatoriske Proces, saa her maa jeg tage Afstand fra det ærede Medlem.

N. S. Larsen: Jeg vil ikke forlænge denne Diskussion om et dødsdømt Forslag. To Dages Diskussion om et saadant Forslag turde være tilstrækkelig. Man kan nu roligt lade Forslaget vandre over i sin Grav i Rigsdagstidenden med sin, saavel hvad dets Formalitet som Realitet angaar, lige bedrøvelige Historie. Jeg ønsker kun, inden Forhandlingen slutter, at konstatere, at det nu er indrømmet af den ærede Ordfører, at man er kommen i Bestidelse af det foreliggende Forslag uden indhentet Tilla-